

KAPITOLA 4.

1905–1929

Alan Emanuel Karlsson se narodil 2. května 1905. Jeho matka se den předtím zúčastnila prvomájového průvodu ve Flenu a demonstrovala za volební právo žen, osmihodinový pracovní den a další nedosažitelné věci. Její demonstrování mělo alespoň ten pozitivní efekt, že jí začaly porodní bolesti a těsně po půlnoci přivedla na svět prvního a jediného syna. Došlo k tomu na chalupě v Yxhultu za asistence staré sousedky, která sice jako porodní bába neměla žádné zvláštní vloh, ale přesto se těšila všeobecné vážnosti, protože kdysi, jako devítiletá, směla udělat pukrle před Karlem XIV. Janem, co byl (rádoby) kámošem Napoleona Bonaparta. Na sousedčinu obranu dlužno dodat, že dítě ženy, které pomáhala při porodu, se dožilo dospělého, přímo požehnaného věku.

Otec Alana Karlssona měl ohleduplnou i zlostnou povahu. Ohleduplný byl k rodině, zlost měl obecně na společnost i na všechny její myslitelné představitele. Na něj měli zase spadeno lepší lidi, hlavně od té doby, co si stoupl na náměstí ve Flenu a propagoval užitečnost preventivních prostředků. Za

to dostal desetikorunovou pokutu a navíc si už v tomto směru nemusel nikdy sám dělat starosti, poněvadž Alanova matka ze samé hanby vyhlásila zákaz vstupu. Alanovi tenkrát táhlo na šestý rok, takže byl už dost starý na to, aby ji požádal o podrobnější vysvětlení, proč otci najednou odstěhovali postel do kumbálu na dříví vedle kuchyně, ale dostalo se mu odpovědi, že jestli nechce facku, ať se radši moc nevyptává. Jelikož Alan stejně jako jiné děti v kterékoli jiné době facku nechtěl, nechal to plavat.

Od toho dne se Alanův otec objevoval ve vlastním domě čím dál vzácněji. Přes den se jakžtakž věnoval práci na dráze, večer vždycky všude možně na schůzích diskutoval o socialismu, a kde potom trávil noci, v tom Alan nikdy neměl jasno.

Naproti tomu finanční odpovědnosti se otec nezříkal. Větší část platu předával každý týden manželce, dokud jednoho krásného dne nedostal padáka, poněvadž se dopustil násilí na cestujícím, který mu náhodou prozradil, že jede do Stockholmu, aby tam spolu s tisíci dalších lidí pozdravil na nádvoří zámku krále a ujistil ho o svém odhodlání bránit vlast.

„Pro začátek se braň proti tomuhle,“ prohlásil Alanův otec a vystřelil pravačku tak, že se muž poroučel na zem.

Když byl Alanův otec na hodinu vyhozen, nemohl už dál živit rodinu. Jelikož si získal pověst násilníka a zastávce preventivních prostředků, nemělo smysl, aby hledal jiné zaměstnání. Zbývalo jenom vyčkat revoluce, nebo ještě líp, urychlit ji, protože všechno se strašně táhlo. Alanův otec byl, když chtěl, cílevědomý. Věděl, že švédský socialismus potřebuje mezinárodní vzor. Teprve pak se všechno rozjede a velkoobchodník Gustavssonovi a jemu podobným začne hořet půda pod nohama.

Alanův otec si tedy sbalil kufr a odjel do Ruska svrhnout cara. Alanově matce samozřejmě chyběl jeho železničářský plat,